

ושאנו צריך לתת להם, בכל זאת סובר שאם מתפס קדשי מזבח לבדק הבית, שם את דמיהם, ונותן לבדק הבית. ומוכת, שהתפסה לחרמי כהנים קלה היא ביחס להתפסה לבדק הבית. ומעתה, עולא, הסובר שאפילו בהתפסה לבדק הבית אינו נותן דמיה, כל שכן בהתפסין לחרמי כהנים. ולמה פירש את הקרא דלא כרב הונא, הרי הוא סובר כמוהו?

ומתריצין: מה שאמרה הברייתא⁽⁴¹⁾ שהקדש עילוי חל על קדשי מזבח ליתן דמיהם לבדק הבית, היינו מדרבנן בלבד, ומן התורה אינו צריך לתת דמיהן לבדק הבית, ואין בה אלא עיכוב גזברין, כדברי עולא. ומה שעולא תירץ את הקרא "כל חרם קדש קדשים הוא לה" שבא ללמדנו שחל "הקדש עילוי" על קדשי מזבח לתת דמיהן לבדק הבית, אינו אלא אסמכתא בעלמא, והאמת שאינו כי אם דין דרבנן.⁽⁴²⁾

ומשמע מדברי עולא שהוא חולק על רב הונא, וסובר שהמתפס קדשי מזבח לחרמי כהנים נתפסין הקדשים ב"הקדש עילוי", וחייב לשום דמיהן ולתתם לכהנים.

ומקשה הגמרא: ומי אמר עולא הכי?!

והא אמר עולא: המתפס עולה לבדק הבית, אין בה אלא עיכוב גזברין בלבד. שאינו יכול להקריבה עד שיבואו הגזברים לעמוד על גבה בשעת הקרבתה, כיון שהבעלים של הקרבן צריכים לעמוד על גבי קרבנם בשעת הקרבתו, כמבואר במסכת תענית [כו א], ומשהקדישה לבדק הבית, צריכים הגזברים, שהם בעליה, לעמוד על גבה. אבל אינו צריך לשום דמיה ולתת אותן לבדק הבית.

ואם כן, כל שכן שאם התפסין לחרמי כהנים, שאינו צריך לתת להם כלום. שהרי אפילו רב הונא, המיקל וסובר בחרמי כהנים

לבדק הבית" דייקה הגמרא שחל "הקדש עילוי על קדשי מזבח" [ואף על פי שרב הונא תירצה, מכל מקום — לעולא יש ללמוד ממנה]. וראה תוס'. וצריך לומר שרש"י לא התכוון דוקא על ברייתא זו, אלא מכל ההוכחות שהביאה הגמרא להקשות על רב הונא.

42. הקשה המשנה למלך: אם כן, למה הסיקה הגמרא לעיל "תיובתא דרב הונא"? וכי אינו יכול לתרץ כל אותן המשניות והברייתות שהן מדרבנן בלבד?! השפת אמת והעולת שלמה ועוד מפרשים מתרצים, שאינו דומה כלל. כי בשלמא לעולא, הדורש מהמקרא שבא לרבות קדושה, על כל פנים לעיכוב גזברים, יתכן לומר שבאו חכמים והרחיבו חלות קדושה על נתינת דמיהן לבדק הבית ולכהנים [לרש"י לשיטתו,

רק על חולין כמו שנאמר שם "אך כל חרם אשר יחרים איש לה' מכל אשר לו מאדם ובהמה ומשדה אחוזתו — לא ימכר ולא יגאל". והסיום של אותו קרא הוא "כל חרם קדש קדשים הוא לה'". ודורש עולא, ממה שנאמר "כל חרם", שבא לרבות אף אם החרים דבר שכבר היה קדוש, כגון קדשי מזבח.

והרש"ש מבאר: "כל חרם [אפילו חרמי כהנים] קדש קדשים הוא לה'". כלומר, חלים על קדשי מזבח. וכנראה שזו כוונת הגר"א בהגהותיו. וכן משמע שפירשו תוס' [עמוד ב] ד"ה למעילה.

41. רש"י כתב הברייתא הנ"ל בתחילת הסוגיא, "קדשי בדק הבית, וכולי", "חרמי כהנים, וכולי", ומהשמטת לשון "קדשי מזבח שהתפסין

שלא למד מעילה בחטאת ואשם ממה שהם קרויים בתורה בשם "קדש קדשים" כמה וכמה פעמים בפרשיותיהם.

ולטעמיד, ולפי סברתך, שיש ללמוד מעילה מ"קדש קדשים", קשה, הא דאמר רבי ינאי: אין מעילה מפורשת מן התורה אלא בקרבן עולה בלבד! שנאמר בפרשת מעילה [ויקרא ה] "נפש כי תמעול מעל חטאה בשוגגה מקדשי ה'", והיינו קרבנות עולה, שהם המיוחדין לה', כליל לה' הבשר והאימורין. אבל חטאת ואשם לא נפקא, אין לנו מפורש בתורה, אלא מהדרשה דדריש רבי.

דתניא, כמו ששינונו, רבי אומר: אמרה התורה בפרשת שלמים שהן קדשים קלים [ויקרא ג], "כל חלב לה'". ובא הכתוב "כל" לרבות אימורי קדשים קלים למעילה. (44) ומאימורי קדשים קלים יש ללמוד גם חטאת

ואמנם, מה היא הדרשא העיקרית ממקרא זה? וקרא ל"מעילה" הוא דאתא, ללמדנו שמועלין בחרמי כהנים, עד שינתנו לידי כהן. וכך דרשינן: "כל חרם" שהוחרם לכהנים, קדש קדשים "הוא לה'", כשאר קדשים שמועלין בהם, ואפילו אם נהנה מהם הנאה מועטת, ומ"כל" הנאה של חרם, מעל.

ומקשינן: על כך אין צורך בריבוי מיוחד מ"כל" ללמדנו שמועלין בהן, ודי לנו במה שהתורה קוראת לחרמי כהנים "קדש קדשים" ללמדנו שיש בהם מעילה —

למעילה! למה לי קרא, הלא "קדש" (43) קדשים" כתיב ביה?

ומתרצת הגמרא שאין די במה שהתורה קוראת להם "קדש קדשים" ללמדנו שמועלין בהם. ומוכיחה מדברי רבי ינאי

מ"כל חרם קדש קדשים", שהיה קודש מכבר, "הוא לה'", שאין לכהן כח בהן.

ג. עולא סובר: מן התורה אין בהם, בין במתפיסין לבדק הבית ובין במתפיסין לכהנים, אלא עיכוב גזברין או כהנים בלבד, לענין שהם הבעלים לעמוד עליהן בשעת הקרבנות, ולא יותר. וזה נלמד מ"כל חרם קדש קדשים הוא לה'". ומדרבנן, לא יישחטו עד שיפדו, וינתנו דמיהם לגזברין או לכהנים. ומה שנאמר "לה'" אינו כי אם שמועלין בהן.

43. גירסת הגאון יעב"ץ וכן בכל המשך הסוגיא.

44. כלומר, הדרשה היא מריבוי הכתוב, כי שם אמרה התורה במפורש להקטיר האימורין על המזבח, ולמה סיימה התורה "כל חלב לה'?"

וכן לתוס' לשיטתם]. מה שאין כן לרב הונא, שלדבריו התורה באה למעט מ"כל חרם קדש קדשים הוא לה'" — לא חייבו חכמים לתת דמיהם, ובודאי שחכמים לא יכלו לחייב נגד דעת התורה, כידוע שיטת הטורי זהב [יורה דעה סימן קיז].

סיכום הדעות לשיטת רש"י:

א. המקשן [ועיין במסכת זבחים קג א] סובר: מן התורה חלה קדושת חרמים וכן קדושת בדק הבית על קדשי מזבח לענין שאסור לשוחטם עד שתפדה, ודמיהן ינתנו לגזברין או לכהנים. וזה נלמד ממה שנאמר "כל חרם", אפילו בדק הבית וחרם כהנים, "קדש קדשים הוא לה'".

ב. רב הונא סובר: במתפיס קדשי מזבח לבדק הבית חלה קדושה גמורה שלא ישחט עד שיפדה מבדק הבית. וזה נלמד מ"לה'". ואילו במתפיסין לחרם כהנים לא עשה ולא כלום, וזה נלמד

ואשם, שגם הם מיועדים "לה" כאימורי קדשים קלים⁽⁴⁵⁾.

ומסיים התרצן: ולטעמיך קשה: למה לי קרא, למה הוצרך רבי ינאי לרבות חטאת ואשם מקרא, הלא "קדש קדשים" כתיב בהו? אלמא, ⁽⁴⁶⁾ מוכח, כי אף על גב ד"קדש קדשים" כתיב בהו, בעי קרא לרבוויינהו, לרבות אותן, למעילה. ומתורצים דברי עולא, שחרמים נמי, אף על גב ד"קדש קדשים" כתיב בהו, בעי קרא לרבוויינהו למעילה.

וממה שנאמר "כל" דרשינן למעילה, ולא ללמדנו "הקדש עילוי". ואכן אינו אלא מדרבנן, ומן התורה אין בהן אלא עיכוב גזברין בלבד.

לישנא אחרינא:⁽⁴⁷⁾ ומקשינן: הא רב הונא קרא קאמר!?

ומתריצין: מיבעי ליה, המקרא "כל חרם

קדש קדשים הוא לה", לדרשה אחרת, כדתניא, ⁽⁴⁸⁾ וחכמים אומרים: סתם חרמים לכהנים. שנאמר בפרשת מתנות כהונה [במדבר יח] "כל חרם בישראל לך יהיה". אם כן, מזה תלמוד לומר "כל חרם קדש קדשים הוא לה"? מלמד, שחרם כהנים חל על קדשי קדשים ועל קדשים קלים.

ומבאר הגמרא: מנלן, כלומר, איך דרשו חכמים ממקרא זה, דתפוס חרמים על קדשי מזבח?

אמר עולא: דכתיב "כל חרם", ודרשינן מהריבוי של "כל", על כל קדש וקדש, קדשי קדשים וקדשים קלים, חיל חרם כהנים.

ומקשינן: ומי אמר עולא הכי? והא אמר עולא: עולה שהתפוס לבדק הבית — אין בה אלא עכוב גזברין בלבד. אלמא, לא תפסי קדשי בדיק הבית על קדשי מזבח, ואינו צריך לפדותן ולתת דמיהן, וכל שכן אם

ודרש רבי שבא ללמדנו שמועלים בהם.

⁴⁵ רבי ינאי מסתמך על הדרשה של רבי ללמוד גם חטאת ואשם. אבל רבי עצמו לא למד מ"כל חלב לה" אלא אימורי קדשים קלים. כי לדעת רבי אין צורך לדרשה מיוחדת לחטאת ואשם, והם שפיר נכללים במה שכתבה התורה בפרשת מעילה "מקדשי ה'" הואיל ואין לבעלים בהם כלום עד שהותרו בשרם באכילה, ואז באמת אין מועלין בבשרן. ובכך חולק עם רבי ינאי האומר ש"קדשי ה'" אינו כי אם עולה. רש"י.

⁴⁶ גירסת השיטה מקובצת.

⁴⁷ ירושלמית על פי נוסחת השיטה מקובצת [וראה בחק נתן והגר"א נוסחאות דומות]

ומפורשת מפי רש"י.

⁴⁸ ראה המשנה במסכת ערכין [כח ב]. ועיין רש"י בפירושו על התורה [ויקרא כז]. ובהבאת דברי חכמים במשנה, מתכוונת הגמרא לדחות את דברי רב הונא שדרש ממקרא זה להיפך.

ובכך שונה לישנא אחרינא מלישנא קמא, שבלישנא קמא אמרינן שאין ראיה מן המקרא ואפשר לדרוש אחרת מרב הונא, ואילו ללישנא אחרינא, אכן דרשו חכמים לחיפך.

והנה, כל זה תמוה הוא. למה לא הקשתה הגמרא במפורש על רב הונא מדברי חכמים? וראה תוס' המקשים מדברי חכמים על עולא, ולמה לא הקשו כן על רב הונא. ועיין במשנה למלך [פרק ו מהלכות ערכין הלכה ח].

התפיסן לחרמי כהנים?

לח", לרבות אימורי קדשים קלים למעילה.

אלמא, "קדש קדשים" לא משמע ליה. אם כן, עולא נמי "קדש קדשים" לא משמע ליה. עד כאן לישראל אחרינא.

גופא: המקדיש עולה לבדק הבית — אין בה אלא עיכוב גזברין בלבד.

ומקשינן: מיתיבי ממה ששינוו בברייתא: המקדיש עולה לבדק הבית — אסור לשוחטה עד שתפדה. וקשה על עולא!

ומתרצין: מה שאמרה הברייתא, הוא דין מדרבנן, כמבואר לעיל.

ומבאר הגמרא: הכי נמי מסתברא, שאינו אלא מדרבנן. מודקתני סיפא של הברייתא: אם עבר ושחטה, בלי פדיון, מה שעשה עשוי.

ואי (49) הוי מודאורייתא, אמאי "מה שעשה עשוי"? ולמה לא יצטרך לפדותה עתה? וכי היכן מצינו שבדיעבד מועיל העובר על איסור תורה? ומוכרח לומר שאינו אלא מדרבנן.

ומקשינן: אלא מאי, האם אפשר לומר שהוא רק מדרבנן? אי הכי, אימא סיפא, איך תתפרש הסיפא של הברייתא? שהרי שינוו בסיפא: והנהנין ממנה, מועלין שתי מעילות, אחת משום קדשי מזבח ואחת משום קדשי בדק הבית הבית. ואי חלה עליה קדושת בדק הבית מדרבנן, אמאי מועלין שתי מעילות, הלא אינה קדושה קדושת בדק הבית כי אם מדרבנן?

ומשמע מדברי עולא, שאם התפיס קדשי מזבח לבדק הבית, מקריבין אותן בלי פדיון, בלי לתת דמיהן לבדק הבית, ואין בהקדשו כי אם עיכוב גזברין בלבד, וכל שכן לחרמי כהנים. ועל כן מקשינן:

ומי מקריבין, וכי יקריבו אותן בלי פדיון? והא קרא קאמר "וכל חרם קדש קדשים הוא לח", ומשמע שחרם כהנים חל על "כל" קודש וקודש, קדשי קדשים וקדשים קלים, ואסור לשוחטם ולהקריבם עד שיפדה הקדש עילוי, והדמים ינתנו לבדק הבית. ואיך אמר עולא "שאיין בהן אלא עיכוב גזברין בלבד"?

ומתרצין: דין "הקדש עילוי" הוא מדרבנן, והאי קרא אסמכתא בעלמא, ומן התורה אין בהן אלא עיכוב גזברין בלבד.

ואלא, קרא למאי אתא? מיבעיא ליה למעילה דחרמים.

ומקשינן: למעילה?! תיפוק ליה מ"קדש קדשים"?

ומתרצין: הך דרשה של "קדש קדשים" — לא משמע ליה, לדרוש ממנה מעילה, כי מי האם לא אמר רבי ינאי: אין מעילה מפורשת מן התורה אלא בעולה בלבד, שנאמר "נפש כי תמעול מעל, וחטאה בשגגה מקדשי ה'" — המיוחדין לח'. איזה קדש המיוחד לח'? הוי אומר: זה עולה!

אבל חטאת ואשם, לא אתיין אלא מדרבי.

דתניא, רבי אומר: אמרה התורה "כל חלב

ומדרשת הכתובים, בין אליבא דרבי יוחנן ובין אליבא דריש לקיש.

ומבאר הגמרא: **זוה זוה**, רב יוחנן וריש לקיש, **שניהם מודים** (51) **לרבי שמעון קדשי בדיק הבית לא היו בכלל העמדה והערכה, וקדשי מזבח היו בכלל העמדה והערכה**. וכן נאמר מפורש במשנה "רבי שמעון אומר: קדשי בדיק הבית יפדו" משמע שקדשי מזבח בעי העמדה והערכה, שאם לא כן, היו לו לומר בלשון סתמי "יפדו".

ועוד מבאר הגמרא: **ודברי הכל**, (52) בין רבי יוחנן ובין ריש לקיש מודים, שבמה דברים אמורים, שקדשי מזבח היו בכלל העמדה והערכה, בבהמה שהוקדשה תמימה ואחר כך נפל בה מום, אבל **בבעל מום מעיקרו**, שהוקדש למזבח בהיותו בעל מום — **לא היה בכלל העמדה והערכה**, בין לרבנן ובין לרבי שמעון (53) והטעם יבואר בהמשך הסוגיא.

ופשוט, שרק בקדשי מזבח שייך לחלק בין תם ונעשה בעל מום לבין בעל מום מעיקרו, אבל בקדשי בדיק הבית [לרבנן, אליבא דרבי יוחנן וריש לקיש!], לא שייך כלל לחלק חילוק זה, שהרי קדושתה חלה אפילו על עצים ואבנים.

ומתצינן: לעולם אינו אלא מדרבנן, והכי קאמר, וכך מתפרשת הברייתא: **וראיה למעול בה שתי מעילות**, אילו היתה קדושתה השניה מדאורייתא, אבל למעשה אינו מועל אלא מעילה אחת מדאורייתא על היותה קדשי מזבח, ולא על קדשי בדיק הבית, שמן התורה אין בה כי אם עיכוב גזרין בלבד.

שנינו במשנתנו: **ואם מתו יקברו, רבי שמעון אומר קדשי בדיק הבית אם מתו יפדו**.

הנה בדברי התנא קמא לא נאמר במפורש אם מדובר בקדשי בדיק הבית או בקדשי מזבח ונאמר בלשון כללי "ואם מתו ייקברו". ובענין זה דנה סוגייתנו. ונחלקו בדבר רבי יוחנן וריש לקיש.

אמר רבי יוחנן: לרבנן — אחד קדשי מזבח ואחד קדשי בדיק הבית היו בכלל העמדה והערכה, ואינם נפדים אחרי מיתתם, כי אם בחייהם בעודן עומדים על רגליהם, ואז נערכים.

וריש לקיש אמר: לרבנן — קדשי בדיק הבית היו בכלל העמדה והערכה, ואילו קדשי מזבח לא היו בכלל העמדה והערכה, והם נפדים אחר מיתתם (50). ובהמשך הסוגיא יבואר טעם מחלוקת רבנן ורבי שמעון

51. גירסת השיטה מקובצת.

52. לאפוקי מדעת לוי, לקמן בסוגיא, הסובר שאפילו בעל מום מעיקרו היה בכלל העמדה והערכה.

53. לרבי שמעון אליבא דריש לקיש.

50. וביתר ביאור: למאן דאמר "פודים את הקדשים להאכילם לכלבים" הרי הן נפדים לאכילת כלבים. אבל למאן דאמר "אין פודים את הקדשים להאכילם לכלבים", אינם נפדים. אלא, אם עבר ושחטן לאכילת אדם, מותר לפדותם אחרי שחיטתם, כמו שיבואר בהמשך הסוגיא.

הגמרא מדייקת מלשון משנתנו כרבי יוחנן.

תנן, רבי שמעון אומר: קדשי בדק הבית שמתו יפדו.

בשלמא לרבי יוחנן דאמר: לרבנן אחד זה ואחד זה היו בכלל העמדה והערכה — היינו דאיצטריך רבי שמעון לפרושי "קדשי בדק הבית" שמתו יפדו, ואם היה אומר סתם "יפדו" היה משמע שחולק על תנא קמא בשניהם. ולפיכך פירש "בדק הבית" —

אלא לריש לקיש, קשה: למה ליה לפרושי, הרי רבנן לא אמרו ייקברו אלא בקדשי בדק הבית, ואם כן — לימא, היה לו לרבי שמעון לומר "אם מתו יפדו", והיינו מבינים שכוונתו על קדשי בדק הבית, שהרי עליהם דיבר התנא קמא?

ומתריצין: **אמר לך ריש לקיש: רבי שמעון לא הוה ידע מאי דאמר תנא קמא! כיון שהתנא קמא לא אמר דברים מפורשים, והכי קאמר ליה, וכן אמר רבי שמעון להתנא קמא: אי, אם אמרת, בקדשי מזבח, דבעי העמדה והערכה — מודינא לך, וגם אני סובר כמותך. אי⁽⁵⁴⁾, אם אמרת בקדשי בדק הבית, אינני מודה לך, והנני סובר "אם מתו יפדו". ולפיכך הדגיש ואמר "בקדשי בדק הבית".**

לישנא אחרינא: (55)

ומקשינן על ריש לקיש: **תנן, שנינו במשנתנו בדברי התנא קמא "אם מתו**

יקברו", מאי לאו ארישא, האם דבריהם אינם המשך של תחילת המשנה, דקתני "אחד קדשי מזבח ואחד קדשי בדק הבית אין משנין אותן", ועל שניהם אומר התנא קמא דבעי העמדה והערכה. תיובתא דריש לקיש!

ומתריצין: **לא! תרגימא, פרש! דברי התנא קמא, אקדשי בדק הבית, ואינם המשך לתחילת המשנה.**

ומקשינן: **אי הכי, אימא סיפא: רבי שמעון אומר "קדשי בדק הבית" אם מתו יפדו. אמאי, למה אמר "קדשי בדק הבית", הלא כיון דתנא קמא אקדשי בדק הבית קאי, אימא ליה רבי שמעון "אם מתו יפדו"?**

ומתריצין, **אמר לך ריש לקיש: רבי שמעון סבר דתנא קמא "יקברו", אתרווייהו קאי, אמר יקברו בין על קדשי מזבח ובין על קדשי בדק הבית. ואמר ליה רבי שמעון: אי בקדשי מזבח קאמרת — מודינא לך, ואי בקדשי בדק הבית קאמרת — לא מודינא לך.**

תניא, שנינו ברייתא כוותיה דרבי יוחנן: אמרה תורה בפרשת פדיון קדשים [ויקרא כז פסוק יא-יב] "ואם כל בהמה טמאה⁽⁵⁶⁾ אשר לא יקריבו ממנה קרבן לה", והעמיד את הבהמה לפני הכהן. והעריך הכהן אותה בין טוב ובין רע. כערכך הכהן כן יהיה".

ודרשינן: **בבעלי מומין שנפדו הכתוב מדבר, שהיא טמאה להקרבה, ואמרה התורה**

רבי שמעון וטראה שרש"י מפרש לפי לשון זו.

54. גירסת השיטה מקובצת.

55. גירסת השיטה מקובצת.

55. בשיטה מקובצת. ועיין היטב ברש"י ד"ה

שהיא נפדית בהעמדה והערכה.

וממשיכה הברייתא: **אתה אומר בבעלי מומין, או אינו מדבר, אלא בבהמה טמאה, כגון סוס וגמל וחמור שהוקדשה לבדק הבית, והיא צריכה העמדה והערכה? ומתוצת הברייתא: כשהוא אומר, במקום אמר [שם בפסוק כז] "ואם בבהמה הטמאה ופדה בערכך" — הרי בהמה טמאה אמור!**

ג-א & **הא מה אני מקיים "ואם כל בהמה טמאה אשר לא יקריבו ממנה קרבן לח" — בבעלי מומין שנפדו.**

וממשיכה הברייתא: **יכול הייתי לומר, יפרו אפילו על מום עובר? תלמוד לומר "אשר לא יקריבו ממנה", ודרשינן: מי שאינה קריבה כל עיקר, מחמת שיש לה מום קבוע, היא נפדית — יצתה זו, בעלת מום עובר, שאינה קריבה היום אלא למחר, ואינה נפדית.**

ומסיקה הגמרא: ועל בהמה זו שהיא קדשי מזבח — **אמר רחמנא "עביד לה העמדה והערכה", כמו שנאמר: והעמיד את הבהמה והעריך הכהן אותה.** ואילו בקדשי בדק הבית לא היתה הברייתא דנה באם יש לה מום קבוע או מום עובר — שהרי בקדשי בדק הבית אין נפקא מינה בכל זה, והם נפדין אפילו בלא מום כלל.

ומוכח שברייתא זו סוברת ש"קדשי מזבח היו בכלל העמדה והערכה".

ובברייתא זו הנשנית ב"סיפרא" [ספר תורת כהנים] רבי יהודה היא, ש"סתם סיפרא — רבי יהודה היא", והוא בר פלוגתא דרבי שמעון, והוא התנא קמא של משנתנו. ואחרי שהוכחנו שסובר בקדשי מזבח שבעי העמדה והערכה, ובצירוף עם משמעות המשנה שהתנא קמא בודאי דיבר בקדשי בדק הבית, כמבואר לעיל מתגובת רבי שמעון — הוכח שהתנא קמא סובר בין בקדשי מזבח בין בקדשי בדק הבית שהיו בכלל העמדה והערכה — כדברי רבי יוחנן!

לישנא אהרינא (57): **מרקתני, ממה ששנתה הברייתא "הרי בהמה טמאה אמור" — מכלל דכי הדרי נינהו, שהברייתא סברה שהם דבר אחד והם שוים בדין פדיונם, והתנא של הברייתא קא סבר: כתיבי קדשי מזבח וכתבי קדשי בדק הבית** (58) **ועליהון כתיב "והעמיד והעריך", כדברי רבי יוחנן אליבא דרבנן.**

הגמרא דורשת את הקרא לרבי יוחנן ולריש לקיש אליבא דרבנן.

אמר רב גידל אמר רב (59): **מאי טעמא דריש לקיש דאמר לרבנן קדשי בדק הבית היו בכלל העמדה והערכה קדשי מזבח לא היו בכלל העמדה והערכה? דאמר קרא "והעריך**

57. בשיטה מקובצת והיא גירסת רבינו גרשום.

58. ומה שלא נאמר העמדה והערכה בפסוק כז גבי קדשי בדק הבית — היינו משום שהם דבר אחד וכבר נאמר בקדשי מזבח. כן נראה לבאר.

59. עיין בהגהות הגאון יעב"ץ המעיר שלא מסתבר שרב יבאר דברי ריש לקיש. וכתב שכשנראה רב סבר כריש לקיש כמו שאמרה הגמרא בסוף הסוגיא, ורב גידל אמר בשם רב את דרשתו, אלא שמסדר הגמרא הביא דברי רב גידל לבאר טעמו של ריש לקיש הסובר כרב.